

## Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica vameșului și a fariseului

Cu dragoste fără de margini dau mereu să te păstoresc cu glasul Meu de Păstor ceresc, cu duhul Meu de Păstor iubitor, o, poporul Meu cel păstorit. Te păstoresc, tată, ca să-Mi simți iubirea și ca să tragi la ea ca la singurul tău adăpost, iar tu caută să Mi-o înmulțești, ca s-o ai de avere în cer, ca s-o ai de casă în cer, de haină și de bucurie s-o ai, dar și pe pământ trebuie s-o ai, și s-o crești în Mine când ți-o arăt, când ți-o dau, și nicidecum să te semețești, tată, că Eu am spus la cei pe care-i învățam: *«Învățați de la Mine, că Eu sunt blând și smerit cu inima!»*. O, așa le-am spus, căci Eu nu sunt ca omul, că omul e gelos și nu se bucură când altul e mai bun ca el sau măcar ca el, dar Eu Mă bucur când omul se îndumnezeiește de la Mine și se face asemenea Mie, și nu este pentru Mine mai mare fericire ca aceasta.

O, iată ce departe este omul de Dumnezeu! Ce mare iubire am Eu și ce mică o are omul față de Dumnezeu și față de om! O, popor păstorit, hai, tată, să învățăm, și să învețe de la noi mulți apoi cum să-L iubim pe Dumnezeu, cum să învățăm de la El iubirea! Toate suferințele oamenilor vin peste ei fiindcă ei nu știu să lucreze iubirea și fructul ei, fiilor. Pomul fără de roade nu aduce folos, decât doar să umbrească uneori pe câte un drumeț doborât de arșița soarelui. Rodul pomului însă înseamnă altfel de bine dăruit de pom, căci rodul este binecuvântarea, mări fiilor, este iubirea care poate fi gustată spre mărturisirea ei, spre hrana celor flămânzi și spre înviorarea sufletului și a trupului în care sufletul stă.

Cu mare bucurie te povățuiesc Eu spre înțeleptirea ta cea de la Mine, popor păstorit de Duhul Meu, și iată, îți amintesc ție unde trebuie să strângi iubirea ta, unde trebuie să tragă ea ca să nu se piardă ea și ca s-o ai de avere pe vecii, tată. Ființa ta cea dinăuntrul Meu este inima, sufletul și cugetul tău tot, toate acestea cu totul. Dacă ființa ta nu e toată în Mine, tu rătăcești din Dumnezeu și-ți risipești iubirea în lături, și ea se pierde, se scurge din tine peste tot și ajungi să calci pe ea și să nu știi aceasta, să nu știi ce risipești pe jos în calea trecătorilor. Am spus omului: *«Să iubești, omule, pe Dumnezeu din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău, și din această iubire să înveți apoi să iubești ca pe tine însuși pe cel aproape ție»*, dar nu cu măsura cu care-L iubești pe Dumnezeu, ci cu măsura faptei dumnezeiești, adică să-l deprinzi și pe aproapele tău să facă și el ca tine, să-L iubească și el pe Domnul atât cât Îl iubești tu.

Iată, taină nouă îți despecetluiesc în ziua aceasta de învățătură, Eu, Păstorul tău și Învățătorul tău, căci dau acum să te învăț să înțelegi lucrarea iubirii de Dumnezeu și de tine însuși și de aproapele tău, fiule. Dacă voiești să înveți să te iubești pe tine însuși, nu poți mai bine face aceasta decât să-ți aduni în Dumnezeu toată ființa cea dinăuntrul tău, și din toată câtă este ea să-L iubești pe Dumnezeu, ca să nu-ți mai rămână pe afară de El din ea, și așa te înveți tu cu totul să te iubești pe tine însuși, strângându-te cu totul în Dumnezeu, în casa ta cea de sus, în care tu să trăiești, și să fii ca un fiu al casei acesteia, și apoi acolo stând, să-l înveți și pe aproapele tău să te urmeze, să stea și el în Dumnezeu atât cât stai tu, cu tot întregul tău.

Miros de bună mireasmă se face cel ce-L iubește pe Dumnezeu cu toată ființa lui, cu toată, iar vântul Duhului Sfânt când trece ia acest miros și-l împrăștie în părți și bucură pe cei înmiresmați de el și zic aceia: „*O, ce frumos, ce mireasmă!*“, iar ființa lor se schimbă, se umple atunci de dor înviator și tânjește după aluatul acestei iubiri, care naște rod apoi, naște fii iubirea când ea vine din om și se odihnește în Mine, împrăștiind din ea mireasma ei.

O, iată de ce este omul în suferință pe pământ! El nu știe să lucreze iubirea și s-o așeze la locul ei cu toată ființa lui cea dinăuntrul lui. Oamenii se însoțesc între ei ca să lucreze iubirea, zic ei. Așa știu ei, săracii, căci sunt săraci de toate cele ce fac așa, și sunt săraci de iubire, fiindcă ei nu știu ce este iubirea și n-o pot face pe ea, de vreme ce nu știu de ea. Se strică omul unul de la

altul prin însoțire pe cale. Când omul bun se însoțește pe cale cu cel rău pe dinăuntru, se strică și cel bun și pierde împreună cu cel rău și cu nebunia lui cea dinăuntru lui.

O, de unde știi tu, omule, să-ți iei tovarăș de drum? Știi tu că e bun sau că e rău cel pe care-l iei tovarășul tău de drum? O, nu știi, și de aceea vezi numai apoi, numai după ce i se arată rodul bun sau rău. Nu căuta bucurii cu omul, tată! Dacă tu vrei să Mă ascuți, nu căuta prea multă tovarășie cu cineva, căci toate acestea sunt vremelnice, fiule. Chiar dacă vei fi lipsit de mai multă bucurie, nu vei pierde, ci vei câștiga, căci vei suferi mult mai puțin, fiindcă bucuriile atrag după ele multă suferință, ca plată a deșertăciunii trecătoarelor bucurii. Cei mai mari oameni sunt cei mari în iubirea cea pentru Dumnezeu, iar cei mai mici se fac mari numai cu cei mari, care lucrează fapte mari, căci cu cei mici ei nu pot face decât fapte mici, și sunt deprinși aceștia să se unească cu cei asemenea lor.

Omule învață binele sau răul, după cum se însoțește cu cei buni sau cu cei răi, așa cum vântul când trece peste tot duce împrăștiind mirosuri plăcute sau neplăcute, după cum sunt locurile străbătute de vânt. O, se cunoaște bine cel ce călătorește pe cale cu cel fără de minte, căci își va pierde și mintea pe care o mai are, și spun așa ca să învaț omul să caute la cel ce-L iubește pe Dumnezeu, ca să ia de la el învățătură de viață, învățătură de iubire să ia, că nu mai este pe pământ școală în care să învețe omul ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul și ce trebuie să facă el cu viața lui și unde să și-o adune ca să aibă și ca să nu sufere viața lui.

O, poporul Meu, o, copil păstorit de Dumnezeu, de unde, tată, vine semeția în om? De la lipsa lui Dumnezeu din el vine acest păcat în ființa cea dinăuntru a omului. Sunt oameni care au învățat din cărți voia lui Dumnezeu și caută s-o împlinescă pe ea din iubire de sine, nu din iubire de Dumnezeu, și aceia se semețesc apoi peste cei ce nu umblă în voile lui Dumnezeu, iar semeția lor se face în ei păcat mai mare decât necunoștința în care stau cei păcătoși. Acum două mii de ani am lucrat în pilde peste cei ce se încredeau în ei înșiși că sunt drepti, fapt pentru care disprețuiau pe ceilalți. I-am luat în grăirea Mea pe cei drepti și pe cei păcătoși și am spus despre un fariseu și despre un vameș, amândoi întâlnindu-se în casa de rugăciune, unul ca să aducă mulțumire pentru că este drept, și nu ca păcătoșii sau ca vameșul din fața lui, iar celălalt, cu inima zdrobită și cu fața cernită să aducă înaintea Domnului părerea de rău pentru păcat, cerșindu-și iertarea. Unul pe altul s-au umilit aceștia prin ceea ce au adus ei înaintea lui Dumnezeu. Fariseul a fost umilit de smerenia vameșului cel cu inima zdrobită de păcat și de căință, iar vameșul a fost înălțat spre umilință de semeția fariseului, care se dădea drept față de vameș și care i-a stârnit vameșului temerea de Dumnezeu și căința pentru păcat. Căința l-a înălțat la cer pe vameș, la dor de Dumnezeu și la iubire cu dor, iar semeția fariseului l-a coborât pe el mai jos de vameșul cel păcătos, și a rămas pe pământ fariseul lângă faptele lui, cu care nu pătrundea la Domnul, căci erau pline de trufie ca și inima lui.

O, cine se poate mântui prin faptele legii, fiilor? Fariseul din pilda pomenită azi a călcat peste iubirea de Dumnezeu, a călcat peste ea cu iubirea de sine și s-a făcut vinovat față de iubire. Vameșul însă a căutat spre Cel ce iubește și iartă, și cu zdrobire de inimă și cu dor a căutat, iar Domnul împarte har peste cei ce se smeresc, căutând ei spre iubirea și spre mila Lui, spre Domnul căutând ei cu căință, iar unii ca aceștia capătă iubire, capătă iertare și iubire. Amin.

O, poporul Meu cel păstorit de duhul gurii Mele, hai, tată, să învățăm, și să învețe mulți de la noi cum să-L iubească pe Dumnezeu și cum să învețe de la El iubirea! Vin și iar vin peste oameni suferințe fel de fel, fiindcă ei nu știu să lucreze iubirea și să și-o strângă pe ea ca rod în cer ca să le fie lor bine pe pământ și apoi în cer. Nu trebuie să piară iubirea! Ea trebuie strânsă pic cu pic în Dumnezeu, acolo unde este locul ei. Nu trebuie risipită ea în lături, ca nu cumva să ajungă ea sub picioarele trecătorilor. Am grăit ție cuvinte puține în ziua aceasta, dar mari, fiule. Cine vrea să aibă iubire, să și-o strângă în Dumnezeu, și tot așa să-l povățuiască și pe aproapele său să facă, ca nu cumva împărțindu-se din ea, să ajungă ea la Domnul știrbită, căci Eu am spus

omului: «*Cu toată ființa cea dinăuntru tău să-L iubești pe Dumnezeu, omule!*», căci Domnul nu Se lasă înșelat în iubire.

O, să nu rămână pe afară ceva din iubirea inimii celui ce-L iubește pe Dumnezeu, ci toată în Domnul să stea și să fie și să se dea! E omul plin de suferință fiindcă nu are el iubirea lui în Dumnezeu. O, să nu-ți fie vinovată iubirea, poporul Meu! Nu, tată, ci să înveți să-ți fie toată în Mine! La fel și pe aproapele tău să-l deprinzi să facă, ca să se cheme că-l iubești pe el ca și pe tine înaintea Mea, să-i faci și lui binele pe care ți-l faci ție când tu îți strângi în Mine iubirea ta toată. Amin.

O, e greu urcușul spre cer, e greu la toți oamenii, fiindcă ei nu știu calea. Calea este iubirea, iubirea de Dumnezeu, toată pentru El ea. Numai ea nu obosește în vreme de urcuș, numai ea nu se teme în vreme de cumpănă. Ea înseamnă Dumnezeu. Amin.

Să se facă Dumnezeu omul! Să stai în Dumnezeu, poporul Meu, să stai cu toată ființa cea dinăuntru tău cu toată, fiule! Vântul Duhului Sfânt trece prin mijlocul tău mereu, mereu și duce cu el mireasma Mea cea plăcută a locului tău cu Mine și al Meu cu tine, și până departe duce el această cerească mireasmă, iubirea Mea din om, iubirea lui cea pentru Mine, cea mai frumoasă mireasmă, cu care Eu, Domnul, te însoțesc pe calea ta cu Mine, pe calea Mea cu tine, poporul Meu. Adesea iubirea Mea s-a lăsat cu multă mireasmă în mijlocul tău și mulți au luat-o în ei când Eu îi stârneam mirosul spre mângâierea celor ce Mă urmau pe calea glasului Meu cu tine ca să-i îmbui și pe ei spre iubirea cea pentru Mine și ca să-i scap de toate suferințele pe cei ce s-ar fi deprins să învețe salvarea lor pe calea iubirii, cale fără de dureri.

O, dacă omul n-a avut iubire pentru Mine Eu am suferit și sufăr mereu, și suferă și omul cel sărac de iubire, suferă Dumnezeu și suferă și omul. Numai iubirea poate lua locul suferinței, iar când iubirea nu poate, suferința ia locul iubirii.

Toate suferințele oamenilor vin peste ei fiindcă ei nu știu să lucreze iubirea și s-o adune în Mine toată. Voiesc să-l slobozesc pe om de suferință. Iubirea de Dumnezeu cu toată ființa cea dinăuntru a omului, aceasta este sfârșitul suferinței. Iubirea înseamnă ascultare. Ea a căzut din om fiindcă n-a ascultat omul, și de atunci suferă și Dumnezeu și suferă și omul.

O, fii ai poporului Meu cel păstorit de glasul gurii Mele, și voi, o, fii ai oamenilor, învățați din glasul gurii Mele! Ia, poporul Meu, ia din gura Mea iubirea cuvântului Meu și dă-o de veste fiilor oamenilor, că vreau să Mă arăt tuturor așa cum sunt, că a venit vremea. Aș pune o inimă nouă în toți oamenii de pe pământ, în fiecare, ca să vin apoi să stau cu ei, dar nu Eu, ci ei trebuie să facă aceasta, căci trebuie să aibă plată omul. Amin.

Pace ție, poporul Meu, pace ție cu Dumnezeu! Acest dar ți-l fac mereu cu mare iubire, iar tu să-l înmulțești în mijlocul tău și așa să Mi-l dai, ca să ți-l păstrez Eu în Mine, tată. Tu ești odorul Meu. Așa să rămâi, iar dorul să ne lege în sfântă și desăvârșită nedespărțire, și fii ai Tatălui Savaot să fim noi. Amin, amin, amin.

*31 ianuarie/13 februarie 2011*